

Arrest

nr. 223 813 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 11 december 2018 aangehouden en vastgehouden op verdenking van teelt van verdovende middelen in vereniging.

Verzoeker vult op 3 januari 2019 de zogenaamde “vragenlijst” in het kader van zijn hoorrecht in.

Op 11 april 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van twee jaar, met uitstel van vijf jaar, wegens inbreuken op de drugs-wetgeving. Op dezelfde datum wordt verzoeker in vrijheid gesteld uit de gevangenis van Antwerpen.

Op 11 april 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: C.,

Voornaam: A.

Geboortedatum: 11.07.1989

Geboorteplaats: Fier

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft) Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 03.01.2019. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken. 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert in de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 03.01.2019 sinds een tweetal weken in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit(en) waarvoor hij op 11.04.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft) Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Op 11 april 2019 neemt de verwerende partij eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Verzoeker dient hiertegen een beroep in, gekend onder rolnummer 232 538. Het inreisverbod wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 223 814 van 9 juli 2019.

Verzoeker keerde na zijn vrijlating uit de Antwerpse gevangenis inmiddels zelf terug naar zijn land van herkomst, Albanië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Zoals gesteld in punt 1, is verzoeker na zijn vrijlating uit de Antwerpse gevangenis zelf teruggekeerd naar zijn land van herkomst, Albanië. Dit gegeven wordt bevestigd in het verzoekschrift.

De verwerende partij merkt in haar nota tevens op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, hij hoogstens een termijn van dertig kan verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel en dat deze termijn thans werd overschreden. Er blijkt volgens verwerende partij niet dat verzoeker tijdens deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd zodat niet kan worden ingezien welk belang hij thans nog heeft bij zijn grief.

Gevraagd om hierover een standpunt in te nemen, bevestigt de raadsman van verzoeker dat hij België heeft verlaten maar stelt hij dat verzoeker nog steeds een belang heeft bij het aanvechten van het bestreden bevel en van de daarin bepaalde termijn om er gevolg aan te geven. Immers werd hem ook een inreisverbod opgelegd, en dit om de enkele reden dat hem in het bestreden bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Het belang bij het beroep tegen het bevel bestaat met andere woorden in de koppeling met het inreisverbod. De raadsman verwijst ook naar wat in het verzoekschrift werd uiteengezet over het zeer specifiek belang dat verzoeker heeft, met name het aanvechten van de toegekende termijn van nul dagen in het bestreden bevel. Door deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gaat het bestreden bevel gepaard met een inreisverbod. Verzoeker betwist dat de verwerende partij op rechtmatige wijze heeft beslist om af te wijken van de termijn van dertig dagen en tot het opleggen van een termijn van nul dagen. Hierdoor kon de verwerende partij niet op een rechtmatige wijze overgaan tot het opleggen van een inreisverbod.

3.3. Het bestreden bevel werd afgegeven in toepassing van artikel 7, lid 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort

en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, met verwijzing naar zijn veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 11 april 2019. Dit alles wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet concreet betwist. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 7 en 74/13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad immers vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze deze wetsbepalingen door het bestreden bevel werden geschonden, zodat het middel in deze mate onontvankelijk is.

De overige middelen die verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert zijn enkel gericht tegen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Uit zijn verzoekschrift blijkt dat verzoeker met name de artikelen 1, § 2, 1°, 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geschonden acht, in samenhang gelezen met de artikelen 3, 6 en 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn alsook met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In casu werd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven maar diende hij het Belgische grondgebied onmiddellijk te verlaten. Uit wat verzoeker zelf stelt in zijn verzoekschrift, blijkt dat hij hieraan gevolg heeft gegeven.

In zoverre verzoeker meent dat hij nog een belang heeft bij deze middelen omdat hem omwille van het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn tevens een inreisverbod werd opgelegd, stelt de Raad vast dat het door verzoeker bedoelde inreisverbod van 11 april 2019 door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 223 814 van 9 juli 2019 en dit naar aanleiding van verzoekers beroep tegen dit inreisverbod.

Nu verzoeker door middel van zijn beroep tegen het inreisverbod rechtstreeks heeft verkregen wat hij in wezen onrechtstreeks beoogt met onderhavig verzoekschrift tegen het bestreden bevel, moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet langer blijk geeft van een belang bij de aangevoerde middelen. Tevens blijkt niet meer dat verzoeker nog voordeel kan halen uit het door hem ingestelde beroep tegen het bestreden bevel.

Er wordt geen blijk meer gegeven van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 18 december 2012, nr. 222.810).

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES